

Aage Hermansen: Lysbillede.

Biblioteket Øverste Kirurgiske.

Titlen Lysbillede er umådeligt velvalgt. Digtene - teksterne - er netop hver sit billede. I øvrigt beslægtede med de fotografik-billede der er i forfatterens ophængsbog (eller hvad man nu kalder sådan en): De beskriver lys med mørke og mørke med lys på en måde, så billederne sætter sig for det indre øje.

Mørket er et gennemgående tema, men mørket er aldrig totalt, så kunne man jo ikke se det - og det kan man her. Det er altid et skumringsmørke, på kanten til natten, et lykkeligt, vemodigt mørke, dulmende, fyldt med sjæl, det er sindets, sjælens spejlbillede. *November* står der tilsvarende over en af teksterne, der ender med linjerne *Vinden løber om huset og snuser i krogene*. Og det er ikke det eneste sted i bogen at det er november - Blicherske klange, sig nærmer tiden, jeg vidste længe, jeg skal herfra... Eller her: *Lav sol trækker mørke op fra markerne*.

Det rammer så stærkt, fordi alt overflødig er forsvundet, det er dampet ind, kun essensen er tilbage. Ingen forstyrrende ord maser sig ind, det er den stramme form, der skaber mulighed for resonans mellem skriveren og jeg havde nær sagt beskueren, eller lytteren - men altså: Læseren. Og så er teksterne jo ikke korte i haiku-forstand, her er ikke talt bogstaver eller stavelser, her er øjet, sanserne, direkte rettet ind mod den tilstand, der bliver betydningsbærende. Det er så fortættet, at man føler trang til kun at læse en enkelt tekst om dagen. Og i så fald en af de korte, som er de mest meddelsomme netop på grund af den stramme, underspillede form.

Meget handler om landskaber - man sporer forfatterens ungdomsår som karl på landet: *Han er i sin ungdoms landskab. Han bærer det på ryggen som en usynlig oppakning*. Han - aldrig jeg, der er en usynlig distance som lader læseren være i fred, vi slipper for at få alting ind med skeer. En distance som også rummer et stenk hemmeligt, underfundigt humor, kalvestegen indgår i søndagsstemningen og *Barometret står på foranderligt*.

Det er sjældent man læser tekster, som med så få ord kan ramme så dybt hos læseren. Der er et næsten fysisk slægtskab med markerne, aftenlyset, lyden af roejernet der rammer en sten. Som om ordene kommer fra et sted ude i horisonten, hvor nu'et mødes med noget der er større - mellem linjerne, i mellemrummene, dér hvor *Trækket af gæs går så højt, at de ikke kan høres* - og straks toner lyden frem for det indre øre. Intet er defineret på forhånd, alt taler sit usynlige sprog om det der var engang, lagt oveni det der er der nu, som i en dobbelteksponeering. Det som er der lidt endnu, i sansernes destillat - og som finder sin vej direkte ind i læserens sjæl.

Maria Marcus.